

Janko Samec:

Pastirček in babure.

Pravljica, kakor sem jo pripovedoval svojim otrokom.

Nekoč sta živeli dve baburi. V razdrti koči za vasjo sta se tiščali, sami zase, ker se ni nihče menil za njiju. Kajti bili sta grdi, tako grdi, da bi samo božje solnce zamižalo nad njima, če bi ju uzrlo na cesti — kaj še ljudje! Le pozno v noči sta hodili iz koče, divje rezgetali v črne teme ter preklinjali solnce in dan. Kajti solnce in dan sta ustvarjena le za dobre ljudi, a baburi nista ljubili ne dobrote ne lepote. In sta verjeli tudi, da bosta vladali svet z lažjo in zlobo.

Nekega večera, ko so se ravno oglašali rogovi s paše se vračajočih pastirjev, sta se ti baburi tiščali v svoji koči za vrati, in zla misel jima je polnila srci. Zamolklo je mukala živina, ko je morala mimo te koče — žival sluti nesrečo že v zraku. Stari baburi sta stali tedaj na preži in sta gledali skozi špranjo na cesto, koder mimo so morali brezskrbni pastirčki. Urno so stekle kravice in volički po cesti. In pastirčki tudi, vsi razen enega. Ta se je pa ustavil za trenutek, da bi pogledal za teličkom, ki je zastajal. Tedaj sta skočili baburi izza vrat, zgrabili pastirčka in ga zvlekli v kočo. Še zakričati ni fantič utegnil, tako hitro se je vse zgodilo.

Tam sta ga baburi postavili za mizo, sami pa čeneta na ognjišče. Na njem je gorel rdeč ogenj in jima svetil v obraz. Strese se pastirček, ko zagleda njiju brezzoba usta in črne, mačje oči. Pa jokati ni upal. Samo glavo je žalostno pobesil in čakal, kaj bo.

Tedaj se odurno zasmeye prva babura in reče: »Povej, skratelj, ali ni najin ogenj lepši od solnca, ki sveti na nebu?«

Pastirček ne pomišlja dolgo, ampak odgovori: »Kako naj bi bil lepši, ko je pa solnce ustvaril sam dobri Bog za dobre ljudi?«

Tedaj plane druga babura nadenj in krikne: »Lažeš, pobič!«

A on mirno odvrne: »Po čemu bi lagal, ko je res tako.«

Baburi pomolčita nekoliko, in pastirček misli, da je dobro opravil.

Kmalu pa je veter zapihal skozi okno, da je ogenj na ognjišču še lepše zaplapolal.

In takrat se spet odurno zareži babura in vpraša: »Povej, škratelj, ali ni najin ogenj zdaj lepši od solnca, ki sveti na nebu?«

Pastirček spet ne pomišlja dolgo, ampak odgovori: »Kako naj bi bil lepši, ko je pa solnce ustvaril sam dobri Bog za dobre ljudi?«

Tedaj plane spet druga babura nadenj in krikne: »Lažeš, pobič!«

A pastirček mirno odvrne: »Po čemu bi lagal, ko je res tako.«

Baburi spet nekoliko pomolčita, in pastirček spet misli, da je dobro opravil.

Kmalu pa zunaj završi od divjega viharja, in ogenj na ognjišču še bolj živo zaplapola.

Takrat pa se obe baburi hkrati zarežgečeta in vprašata: »Povej še zadnjikrat, sicer te spečeva na tem ognju, ki praviš o njem, da ni lep! Ali ni lepši najin ogenj od solnca, ki sveti na nebu?«

Pastirček se pa ne ustraši grožnje in kar nič ne pomišlja, ampak reče: »Kako naj bi bil lepši, ko je pa solnce ustvaril sam dobri Bog za dobre ljudi?«

Tedaj pa baburi jezno vstaneta, da bi ga zgrabili. A v vihnem vetru zavihra njuna obleka nad ognjem tako, da se vname. Visoko vzplamene razjarjeni ognjeni jeziki, da je kočja od svetlobe rdeča. Takrat pastirček urno skoči skozi okno, steče po poti nizdol in se tako srečno reši hudobnih in lažnivih babur.

Ko pa pride do prvih hiš, se upehan ozre in vidi, da je kočja za vasjo že vsa v plamenih. Steče domov in pove domačim ter drugim vaščanom, kaj se mu je dogodilo. Ko pa ti pridejo na pogorišče, ne najdejo tam več sledu ne o kočji in ne o zlobnih baburah... Le sivi kupi gorkega pepela so še glasno pričali, kako se laž sama od sebe kaznuje.